

[Alfred Hansen]

Jeg så gerne, at man ikke foretog denne forskelsbehandling, men at man simpelt hen lod dette forslag om 11 promille i statsgrundskyld omfatte al jordbesiddelse. Det er en kendsgerning, at en løbende afgift virker prisdæmpende, og kommende landmænd får brug for, at de kan etablere sig på en billigere måde end dem, der har været så uheldige at skulle købe gård de seneste år. Kapitalvindingskatten er prisfremmende, den skal betales i salgøjeblikket og væltes naturligvis over på køberen. Derfor synes jeg, at man skulle tage op til seriøs overvejelse i regeringen, om man skulle udvide den påtænkte statsgrundskyld til at omfatte al jordbesiddelse og så samtidig foreslå, at kapitalvindingskatten fjernes.

Jeg har her for nogen tid siden talt med en landmand i Midtjylland for nu at høre også en landmands syn på dette problem. Landmanden har 37 ha, det er ikke særlig god jord, men i kraft af dygtighed og fornuftig planlægning formår den pågældende landmand at have 35 køer. Det giver et nogenlunde acceptabelt udkomme til ham og hans familie. 16. vurdering på denne gård var 146.700 kr., og ved en simpel regneoperation finder man ud af, at det vil give en statsgrundskyld på 1.613 kr. 70 øre. Landmandens kommentar til mig var: hvis det kan redde landets økonomi, så sender jeg penge i morgen, Alfred.

Jeg vil gerne lige sige til slut om ØD, at det har aldrig været et folkekrav, det har ikke engang været et krav blandt LOs medlemmer, allerhøjest blandt nogle i LOs top. Derfor foreslår jeg regeringen, at den trækker dette forslag ud. Der er ikke andre end socialdemokratiet her i folketinget, som synes, det er en god idé, og der er god grund til at advare lønmodtagerne mod at sluge den kamel, som ØD vil være. Hvis man vælger ØD, har man fra lønmodtagerside i mange, mange år fremover pantsat den frie forhandlingsret, man vil ikke i en overskuelig årrække komme til igen at føre frie forhandlinger på arbejdsmarkedet, men dette ønsker retsforbundet skal genindføres.

Christoffersen (V):

Jeg tager ikke ordet på grund af hr. Alfred Hansens nylige indlæg, men jeg synes alligevel, vi skal takke hr. Alfred Hansen for den

indsats, han er begyndt at gøre. Jeg forstår ganske vist, at han tager hver enkelt skatteyder for sig, så det kan jo tage lidt tid med den indsats, han er begyndt at gøre, specielt i Vestsjælland, for at få folk overtalt til at betale disse 11 promille. Jeg vil stille det forslag til regeringen, hvis nu forslaget bliver vedtaget, at man så beder hr. Alfred Hansen om at rejse rundt og samle beløbet ind og ledsage det med de gode argumenter. Det vil tage lidt tid, og jeg er heller ikke sikker på, at det vil gå lige så godt alle steder, som det gik i Vestsjælland.

Når jeg tog ordet, er det, fordi jeg synes, der var grund til at gøre nogle lidt mere principielle bemærkninger om den debat, vi fører her i dag, og gøre nogle bemærkninger til det, statsministeren bl. a. sagde til venstre.

Da jeg for nogle måneder siden på den daværende regerings vegne besøgte Saudi-Arabien, blev jeg ofte – nu har de ikke politiske partier, de har ikke engang ét, de har en konge, de har en vicekonge, og så har de et uidentificeret antal prinser; der er måske nogle partier, der har det på samme måde, det ved jeg ikke – stillet over for nogle spørgsmål, for det er meget høflige mennesker i Saudi-Arabien, og det var stort set de samme spørgsmål hver gang. De sagde nemlig: er Deres statsminister ved godt helbred, er han veloplagt, er han i godt lune? Sådan spørger man til hinandens situation i det land. Jeg svarede hver gang pligtskyldigst, at jeg mente – sådan var det i hvert fald, inden jeg rejste – at statsministeren var ved godt helbred, han var ved godt lune, og han var, så vidt jeg kunne huske det, meget veloplagt. I de sidste par uger har jeg spekuleret lidt på, om jeg nu helt holdt mig til sandheden, da jeg var i Saudi-Arabien, men da jeg hørte statsministerens tale i dag, blev jeg mere beroliget, for den var jo meget veloplagt, den var meget morsom – meget morsommere end den, statsministeren holdt i går, f. eks. Jeg kunne også nævne andre taler, den var morsommere end, men det er selvfølgelig også nemmere, når man kan tale om de andres synspunkter, end når man skal tale om sine egne.

Jeg har ikke på venstres vegne noget at beklage mig over, for det var jo venligt, noget af det, der blev sagt, nemlig at vi var konstruktive, at vi var positive – jeg tror, statsministeren tog de ord i sin mund – men